

အောင်မြင်စာပေ

မာမာချီ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အချစ်တူ စာတန်းထိုးပြီးနောက်

(၁)

မောင် မင်းကို တစ်ရက်မှ မေ့လို့ မရခဲ့ပါဘူး သူ့သူရယ်။ ဒါပေမဲ့ ...

.....

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ကျော်က နောက်ဆုံးရေးခဲ့သည့် ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်
ထဲမှ နောက်ဆုံးစာကြောင်းကို ဖတ်ရင်း...လင်းဆက် မျက်စိ ကို စုံမှိတ်
မိလိုက်သည်။ ။

သက်ပြင်းမောကိုလည်း ချရင်း စာအုပ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

အလွမ်းလို့ နာမည်တပ်ပြီး..ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒဏ်ခတ်နေတဲ့ စကား
လုံးတွေမှန်း လင်းဆက် နားလည်ပါသည်။ ။

သို့သော်...

ချစ်ရသော သူ့သူ့ကို တစ်ရက်မှ မေ့လို့ မရခဲ့။

သူ့သူ သူ့ဘဝထဲက ထွက်သွားခဲ့တာ နှစ်နှစ်တောင် ကျော်ခဲ့ပြီ ပဲ။ အ
ဆုတ်ကင်ဆာ ဟူသော ရောဂါဆိုးက..သူ့သူ့ကို သူ့ဘဝထဲက အပြီးအပိုင်
ခေါ်ထုတ်သွားခဲ့သည်။ ။

ချစ်သူအပေါ် သတိရလွမ်းဆွတ်စိတ်ဖြင့် ဘဝကို ရေစုန်မျှော ထားခဲ့
သည် မှာ လည်း ကြာပြီ။

တစ်ရက်တော့ နာရေးတစ်ခုကို သွားရင်း ဆရာတော်ဘုရား ဟော

သည့် တရားတချို့က သူ့စိတ်ကို လှုပ်ခတ်သွားခဲ့သည်။ ။

"ကွဲသွားတဲ့ အိုးကို တစ်ဖန်ပြန်ဆက်လို့ မရနိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီလိုပါပဲ သေသွားတဲ့ သူကို တမ်းတပြီး ငိုနေလို့ လည်း သေသွားတဲ့ လူက ပြန် ရှင်လာမှာ မှ မဟုတ်တာ"

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ လင်းဆက် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စဉ်းစားမိ သည် ။ မရှိတော့တဲ့ ပြန်မလာနိုင်တော့တဲ့ ချစ်သူကို ပူဆွေးတမ်းတနေလို့ ဘာ အဓိပ္ပါယ် ရှိတော့မှာ လဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆင်ခြင်ရင်း တေပေနေခဲ့သော အချိန်တွေကို နှမော့သလို ခံစားလာရသည်။ ။

လင်းဆက်က ဒိုင်ယာရီ ရေးလေ့ရှိသောအကျင့် ရှိသည်။ ။နေ့စဉ်မဟုတ်လျှင်တောင်မှ မှတ်မှတ်ရရ ကိစ္စတွေကို မှတ် သားထားခြင်းပင်။

ခုလည်း သူ့လက်ထဲက ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးထဲမှာ သူ့သူနှင့် တွေ့ဆုံချိန်မှ စ၍ သူ့သူ သူ့ဘဝထဲက ထွက်ခွာသွားသည် အထိ အမှတ် တရအဖြစ်အပျက်တွေ ရှိနေသည်။ ။

ဒါကြောင့် လည်း ဒီစာအုပ်လေးကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်မိတိုင်း တအံ့ နွေးနွေး ကြေကွဲနေရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ခုတော့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်နှိပ်စက်နေမည့် စကားလုံး တွေကို မမြင်ချင်တော့၊ အလွမ်းဆိုတာကြီးကိုလည်း တယုတယ မခံစားချင်တော့ပါ။ အားလုံးကို မေ့ပြီး ဘယ်လိုရှေ့ဆက်မလဲဆိုတာကိုပဲ တွေးတောလာမိသည်။ ။

ဒီမြို့မှာ နေလျှင်...

ဒီအသိုင်းအဝိုင်း ဒီပတ်ဝန်းကျင်တွေနှင့် ဆုံနေလျှင်...

အတိတ်ကို ဘယ်လိုမှ မေ့ပျောက်နိုင်ဦးမည်မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုခုတော့ ချမှ ဖြစ်တော့မည်။

မီးခြစ်ကို ခြစ်ကာ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို မီးစွဲလောင်ကျွမ်း စေလိုက်ပြီး...

မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်တော့ သူသူရေ...။

ဟု ရေရွတ်ရင်း မျက်ရည်တစ်စက်က ပါးပြင်ပေါ် ပူနွေးစွာ လိမ့်ဆင်းသွားသည် ကို ခံစားလိုက်ရသည် ။

လေထဲမှာ လွင့်ဝဲပျောက်ကွယ်သွားသည့် ပြာမှုန်များကို ကြည့် ရင်း တစ်နေ့နေ့မှာ လူတိုင်း ပျောက်ကွယ်သွားရမည်ကို တွေးမိကာ..

ရှင်သန်နေသော အချိန်ကာလထဲ မနက်ဖြန်တွေကို မြည်းစမ်း ကြည့်ဖို့ လင်းဆက် အသစ်တဖန် နိုးကြားလာပါတော့သည် ။

*

♥ ကိုယ်...မင်းကို မေ့ရမယ်ဆိုရင်
လုံလောက်တဲ့ အကြောင်းပြချက်
တစ်ခုလောက် ပြောခဲ့စမ်းပါ ချစ်သူ....။

♥ ကိုယ့်မှာ ပြန်ပြောစရာ
လုံလောက်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေက
အသင့်ရှိနေလေရဲ့....။

(၂)

စကားအဆုံးမှာ ဦးလေးက လင်းဆက်ကို အထူးအဆန်း သတ္တဝါတစ်ကောင်လို စိုက်ကြည့်နေသေးသည်။ ။

ပြီးမှ သက်ပြင်းကြမ်းကြမ်းချလိုက်ပြီး...

"ကိုလင်း...မင်း ငါ့ကို နောက်နေတာတွေ့ မဟုတ်ပါဘူး နော်...ငါ့တူ"

လင်းဆက်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကာ...

"မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရာ အတည်ပြောနေတာပါ။ ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ချို့ လုပ်ချင်တယ်"

"အဲ့ဒါများ ကိုလင်းရာ..."

စကားဖြတ်ပြောလိုက်သော ဦးလေးကို လင်းဆက်က လက် ကာပြလိုက်ရင်း...

"ခဏလေး ဦးလေး၊ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ က ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်မှာ လို့ ပြောချင်တာ၊ ဒါကြောင့် ဒီစကား ပြောရ တာပေါ့"

ဦးလေးက သက်ပြင်းချပြန်သည်။ ။

"ကိုလင်းရာ...ငါ့အစ်ကို မင်းအဖေထားခဲ့တဲ့ ဒီပွဲရုံလုပ်ငန်း တွေပဲ ဆ

က်လုပ်စမ်းပါ။ မင်း လေနေတုန်းကရော ဦးလေး ဘာပြောခဲ့လို့ လဲ၊ ဦးလေးပဲ မင်းကိုယ်စား ဦးစီးပေးခဲ့တာ။

ခုတော့ မင်းက အလုပ်လုပ်မယ်လည်း ပြောတယ်၊ ဦးလေးက မင်း ဒီလိုဖြစ်လာတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြားထိ သွားဖို့ တော့ မလိုဘူးထင်တယ် ငါ့တူ"

ဒီစကားကို လင်းဆက် နားလည်ပါသည် ။ သို့သော် ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်အသိဆုံးပဲလေ၊ ထို့ကြောင့် ဦးလေးကိုပဲ ထပ်ပြောရတော့သည် ။

"ဦးလေးပြောတာ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ်၊ သဘာဝလည်း ကျပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒေသအသစ် အတွေ့အကြုံ သစ်တွေနဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ကို အသစ်ပြန်ဖြစ်ချင်လို့ ပါ၊ ဦးလေးလည်း အကြောင်းစုံ သိနေတာပဲဗျာ...နားလည်ပေးပါဦး"

"မင်းအနေအထားကို ဦးလေး နားလည်နိုင်ပါတယ်၊ ငါတို့ မှာ က ဒီတူဝရီးနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာလေ၊ မင်း တစ်နေရာမှာ ရှိနေ တုန်း ငါက ကျန်းမာရေးတစ်ခုခုကြောင့် ဆက်မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဘယ် လိုလုပ်မလဲ"

စဉ်းစားနေစရာ သိပ်မလိုပါ၊ လင်းဆက် စိတ်ထဲရှိသည့် အတိုင်း ပြောချလိုက်ပါသည် ။

"ဒါဆိုလည်း ဦးလေးရာ...ရှိသမျှ ရောင်းချပြီး ဘဏ်မှာ အပ်ထားလိုက်..ထိုင်သာ စားနေတော့...ဟုတ်ပြီလား"

စကားအသွားအလာကို ကြည့်ပြီး သူတို့ကို တားမရတော့မှန်း ဦးလေး သဘောပေါက်သွားပုံ ပေါ်သည် ။

လင်းဆက်ကို ကြည့်ပြီး...

"ကောင်းပြီလေ...ပိုင်ဆိုင်သမျှတွေကတော့ ငါတူရဲ့ ပစ္စည်းတွေပါပဲ၊
ခုလည်း ငါတူသဘောပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးလေး မသေခင်တော့ မင်းပြန်လာခဲ့
ကွ...ကြားလား"

ဦးလေးစကားအဆုံးမှာ လင်းဆက် တဟားဟား ရယ်တော့ သည် ။

"ဦးလေးရယ်...ကျွန်တော်က စားဝတ်နေရေးကြောင့် နိုင်ငံခြား
သွားတာမှ မဟုတ်တာ၊ အလည်သဘောတော့လည်း မဟုတ်ဘူး ပေါ့၊
အလုပ်တစ်ခု လုပ်ရင်း စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ခဏသွားတဲ့ သဘောပါ၊
အကြာကြီးလည်း မနေပါဘူး"

ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဦးလေးက မေးလာသည် ။

"ဒါနဲ့ ကိုလင်းက ဘယ်တော့လောက် သွားမှာလဲ"

တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ...

"အင်း...တစ်ရက်နှစ်ရက် နေရင်တော့ ဒီမြို့က သွားမယ်လေ၊ ဒါပေ
မဲ့ ရန်ကုန်မှာ ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ပြင်ဆင်ရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ အလု
ပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သင်တန်းတစ်ခုနှစ်ခုလောက်လည်း တက်ရဦးမယ်ဆို
တော့ ရန်ကုန်မှာ ရှိနေဦးမှာပါဗျ"

"ငါတူ တစ်ယောက်တည်း ဒီက သွားမှာလား"

ခေါင်းခါပြလိုက်ရင်း လင်းဆက်က...

"မဟုတ်ဘူး ...ကိုဖြိုးနဲ့ လေ၊ ဒီအကြံလည်း သူက ပေးလာတာ၊ ဒီ
ကောင်နဲ့ အတူသွားမှာ ဦးလေးရ"

"အင်း...ထားပါတော့၊ ကိုလင်း သွားမယ့်နိုင်ငံက..."

"စင်ကာပူ"

အချစ်ဆိုတာ

ကိုယ်က ရွေးချယ်ရမှာ လား

ဒါမှ မဟုတ် ရွေးချယ်ခံရမှာ လား

တစ်ခါတစ်ခါ ဆန်းပြားလွန်းပြန်တယ်။

*

မင်းကို စတင်မြင်လိုက်တဲ့
အချိန်ကစပြီး
ကိုယ့်နှလုံးသား နတ်ပူးနေခဲ့တာ

(၃)

"မင်း..တော်တော် တိုင်ပတ်တဲ့ ကောင်ပဲ လင်းဆက်ရာ .. ဟူး..."

နှစ်ယောက်အတူလျှောက်လာရင်း ဖြိုးဝေက ရှုံ့မဲ့ကာ ညည်း လာသ
ည် ။

လင်းဆက် ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်ပစ်လိုက်ရင်း...

"မလိုက်ချင်ရင်လည်း ပြန်တော့ကွာ၊ ဒီမှာ အဆင်မပြေရတဲ့ ကြား
ထဲ မင်းက တစ်မျိုး"

ဖြိုးဝေက ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်ကာ...

"မင်းကို ငါပြောသားပဲ၊ အဆောင်ရှာရတာက မလွယ်ဘူး ဆိုတာ၊ ဒီ
နေရာတွေမှာ က ကျောင်းသားတွေနဲ့ အလုပ်သမားတွေနဲ့ ပြည့်နေတာ၊
တစ်ယောက်ထွက်သွားမှ တစ်ယောက်ဝင်လို့ ရတာမျိုးကွ၊ မင်းမှာ
လည်း ပိုက်ဆံပါတာပဲ လင်းဆက်ရာ၊ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ငှားနေ လိုက်
ပါလား"

"အေး...ငှားရင် မင်းလိုက်နေမှာ လား"

ဖြိုးဝေ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ။ ပြီးမှ အသံယဲ့ယဲ့ဖြင့်...

"ငါ့မှာ က ငါ့အဒေါ်အိမ်မှာ နေမှ ဖြစ်မှာ လေကွာ၊ မင်း သိရဲ့ သားနဲ့ "

"အေး...သိတယ်၊ မင်းအဒေါ်အိမ်မှာ ငါလိုက်နေလို့ အဆင်မပြေမှန်းလည်း သိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါတစ်ယောက်တည်း မနေချင်လို့ အဆောင်လိုက်ရှာနေတာကွ"

ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက ဖြိုးဝေ၏ အဒေါ်အိမ်မှာ ခဏ တည်းမည် ကြံသော်လည်း သူ့အဒေါ်က သဘောကျပုံမရ၊ လင်းဆက် က တိုက်ခန်းငှားပြီး နှစ်ယောက်နေမည်ဆိုတော့လည်း သူ့အဒေါ်က မလွှတ်ချင်ပြန်၊ ဒါကြောင့် သင်တန်းတက်ရင်း အခိုက်အတန့် နေလို့ ရမည့် အဆောင်တစ်ခုခုကို လင်းဆက် လိုက်ရှာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ခုထိကို ဘယ်အဆောင်မှ အဆင်မပြေသေး။

ဖြိုးဝေ၏ အသိတစ်ယောက် လမ်းညွှန်မှုကြောင့် အဆောင်ငှား စားသော ရပ်ကွက်တစ်ခုထဲသို့ ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

တစ်ဆောင်ဝင် တစ်ဆောင်ထွက် စုံစမ်းကြည့်တော့လည်း လူက အပြည့်။

ဘယ်အဆောင်မှ အဆင်မပြေသဖြင့် နှစ်ကောင်သား စကား များနေရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

လမ်းဆုံ တစ်နေရာရောက်တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်မှာ ခဏဝင်ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ။

လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း ဖြိုးဝေက...

"လင်းဆက် မင်း ဘယ်အဆောင်မှ မရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

လင်းဆက်က လက်ကျန်လက်ဖက်ရည်ကို မော့သောက်လိုက် ရင်း...

"နေပါဦးကွာ...တစ်ဆောင်ဆောင်မှာ တော့ နေရာလွတ် ရှိနိုင်ပါ သေးတယ်...ခဏလေး"

ပြောရင်း လင်းဆက်က စားပွဲထိုးလေးကို ခေါ်ပြီး...

"ညီလေး...တဆိတ်ကွာ၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ အဆောင် နေလို့ ရမယ့် နေရာတစ်ခုခုများ မင်းသိလားလို့ "

ရုတ်တရက် ကြောင်သွားပြီးမှ စားပွဲထိုးလေးက ကောင်တာကို ညွှန်ပြရင်း...

"အဲ...အင်း...ကျွန်တော်တော့ မသိဘူး အကိုကြီး၊ ဒါပေ မယ့် ကျွန် တော်တို့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်တော့ သိမလားပဲ၊ လာလာမေးရင်တော့ ညွှန်ပြတာ ကျွန်တော် တွေဖူးတယ်"

"အေး...ကျေးဇူးပဲကွာ"

လင်းဆက် ထရပ်ကာ ကောင်တာဆီ လျှောက်သွားလိုက် သည် ။ အ ကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး စုံစမ်းလိုက်တော့ ကောင်တာမှ လူက စဉ်း စားဟန်ပြုသည် ။ ပြီးမှ ...

"အင်း...ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ တော့ အလုပ်သမားရော ကျောင်းသား တွေပါ စုံတာဆိုတော့ သိပ်တော့ မလွယ်လှဘူးဗျ၊ ဒါပေ မယ့်..."

စကားကို ဖြတ်ကာ လင်းဆက်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက် သည် ။ လင်းဆက်က...

"ပြောပါဗျ...ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

ထိုလူက ရှေ့မှ လမ်းကို ညွှန်ပြရင်း...

"ဒီလမ်းအတိုင်း တည့်တည့်ဆက်သွားရင်တော့ အဆောင်.. အဲ...အဆောင်ပဲ ထားပါတော့ဗျာ၊ ပန်းရိပ်မြို့ဆိုတဲ့ အဆောင်ရှိတယ်၊ အဆောင်မှာ နေတဲ့ လူ ရှိလားမရှိလားတော့ မသိဘူး၊ ခင်ဗျား သွား စုံစမ်းကြည့်ပေါ့"

လင်းဆက် နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားရသည် ။ အဆောင်ပင် ဖွင့်ထားပြီး..ထိုအဆောင်က နေတဲ့ လူရှိလား မရှိလားဆိုပဲ။

ထို့ကြောင့် ပြန်မေးမိသည် ။

"ဒီမှာ ဗျာ...အဲဒီအဆောင်က လူတွေနဲ့ သိပ်အဆင်မပြေလို့ လား"

ဆိုင်ပိုင်ရှင်က မပြောချင်ပြောချင် ပုံစံနှင့် ပင်...

"မသိပါဘူးဗျာ...နေရာဝေးတာကြောင့် လား၊ သူတို့ နဲ့ အဆင်မပြေလို့ လားတော့ မသိဘူး၊ ပိုင်ရှင်ကတော့ ညီအစ်မ နှစ် ယောက်ပဲ၊ အစ်မက တစ်ခုလပ်ဆိုလား၊ ညီမကတော့ ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ၊ ကဲ...ခင်ဗျား သွားစုံစမ်းကြည့်လိုက်ပါဗျာ"

လင်းဆက်လည်း လှည့်ထွက်လာခဲ့တော့သည် ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ် ဖြစ် အဆောင်တစ်ဆောင် ရလျှင် အဆင်ပြေပြီ၊ နည်းနည်းဝေးတာက တော့ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲလေ။

ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပြီး ဖြိုးဝေကို ခေါ်ကာ..ညွှန်လိုက်သည့် အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည် ။ နေရာက ဝေးသည် ဟု ဟိုလူပြောခဲ့သည့် အတိုင်း ထိုအဆောင်ကို တော်တော်နှင့် မတွေ့ရပါ။

အဆောင်တော်တော်များများ ရှိရာနေရာမှ ကျော်လာခဲ့ပြီး ငါးမိနစ် လောက်ကြာ ထပ်လျှောက် လာပြီးမှ ...

"လင်းဆက်...အဆောင်ဆိုတာ ဟိုဟာလား မသိဘူး"

ဖြိုးဝေ ညွှန်ပြသည့် နေရာကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ အနည်းငယ် အိုမင်းနေသော နှစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရပြီး ခြံဝမှာ လည်း ပန်းရိပ်မြဲဟူသော ဆိုင်းဘုတ်အဟောင်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် လင်းဆက် ဝမ်းသာသွားသည်။ ။

ခြံရှေ့ တံခါးအနီးသို့ လျှောက်သွားလိုက်ရင်း...

"အိမ်ရှင်တို့ ...အိမ်ရှင်တို့ "

ဟု လင်းဆက် အော်ခေါ် လိုက်လေသည်။ ။

★